

— И освѣнѣ туй, — наново се намѣси „Умна глава“, ти повтаряшъ само словата си, а има птици — шегобийци: тѣ крѣщатъ, като птици, лаятъ, като кучета, смѣятъ се, като хора... Ето това е изкуство!

— Но птицитѣ само подражаватъ човѣка, а свое нѣщо не могатъ да сторятъ; — възрази юношата.

— Но и ти, нали отвикна да говоришъ своето прѣзъ това врѣме! — рече маймуната.

„Горскиятъ гостъ“ се огледа наоколо, търсейки подкрѣпа, но всички мълчеха.

Тогава юношата рече:

— Добрѣ, можщи царю! Азъ ще намѣря и ще покажа такова нѣщо, което никой отъ васъ не ще направи: ни звѣръ, ни птица, ни змия... Почакай ме за нѣколко дена! — И въ яда си, той се отдалечи, а маймуната започна тайно да слѣди, какво ще прави той.

„Горскиятъ гостъ“ седна на песъкливия брѣгъ на рѣката вдълбоченъ въ мислитѣ си, напрѣгайки своята паметъ. Той си спомни нѣщо, движейки машинално прѣста си по пѣсѣка. Задъ него маймуната повтаряше точно движенията му.

Той се наведе и, като взе една клѣчица въ ржка, започна съ нея да рисува нѣщо, шепнейки отдавна забравенитѣ думи: „майка... баща... И маймуната повтаряше сжщето.

Юношата не можеше да си припомни, какъ се пишатъ други думи, но се радваше и на това. Три дни преседѣ той тѣй, заличвайки постоянно написаното, най-сетнѣ стана рѣшително отъ мѣстото. „Умна глава“ се измъкна безшумно по-рано...

— Азъ ще ти покажа, можщи царю, това, което никой отъ васъ не ще може да го направи! — говорѣше слѣдъ извѣстно врѣме юношата на лѣва и другитѣ звѣрове. Отдавна, много отдавна, когато живѣхъ между своитѣ си, менѣ ме учеха да рисувамъ думитѣ си! И азъ рисувахъ думи, и всѣки, който се приближеше до рисунката, узнаваше думата... Ето, вижъ, — азъ ще напиша думитѣ: „майка баща... братъ“...

Звѣроветѣ мълчеха, поразени отъ невиденото изкуство. Лѣвътъ, смутенъ, погледна къмъ маймуната.

Но тя се изстѣпи напрѣдъ и прѣзрително изговори:

— Туй не е чудо! На, гледай, — азъ умѣя да правя сжщото. И азъ умѣхъ това отдавна! — излѣга тя, рисувайки прѣдъ юношата тритѣ познати думи.

Той погледна на тѣхъ, прѣблѣднѣ и рипна да бѣга отъ маймуната: тя, очевидно, дѣйствиелно знаеше всичко по-рано, нежели човѣкътъ.

А маймуната викаше подирѣ му:

— Само намѣ не сж нуждни вашитѣ фокуси, защото ние сме по-умни отъ хората!

Но тукъ юношата се върна за мигъ назадъ:

— Хората умѣятъ да си строятъ кжща, да си шиятъ облѣкло... ето и азъ ходя въ звѣрина кожа, която самъ съшихъ!

Но тукъ „Умна глава“ махна набрѣжно съ ржка.

— Прѣстани, „Горски гостенинъ“! Сѣкашъ ти не си видѣлъ, какъ нашитѣ бобри си строятъ жилища; какъ нашитѣ умни птички си виятъ гнѣзда отъ лѣстия! Гледайки на тѣхъ, и хората сж се научили да шиятъ!

Юношата млъкна. На него гледаха любезно очитѣ на лѣва, и хитро блѣщѣха погледитѣ на маймуната. А той, гледайкия, изведнѣжъ почувствува въ нея свой врагъ и отново си отиде по работата. „Умна Глава“ по прѣжньому го слѣдѣше и се научаваше на това, което той правѣше.

Изминаха нѣколко дена, и ето юношата се появи наново между звѣроветѣ, държейки въ ржка два сухи прже.

— Гледай, можщи лѣве, азъ ще ти добия това, което добиватъ само хората!

И като се закри отъ звѣроветѣ, той почна да трие едина пржтъ ѳ другия, и слѣдъ нѣколко врѣме тѣ пламнаха въ свѣтълъ огънь.

Слонътъ веднага си протегна напрѣдъ хобота отъ любопитство, но маймуната го бутна съ ржка.

— Дрѣпни се! Това пѣри, като слънцето! „Горскиятъ гостъ“ мисли да ни очуди; на, азъ знаяхъ какъ се прави това, и мога да го направя веднага. Гледайте! — и като взе пржитѣ, маймуната прѣдизвика огънь. — Това е потрѣбно на хората, понеже тѣ вѣчно мрѣзнатъ въ своитѣ кжщи и облѣкла... А ние сме поздравити отъ тѣхъ, та нѣмаме нужда отъ него.

Лѣвътъ се обѣрна къмъ юношата и привѣтливо му рече: